

Giới thiệu Duyên Sinh

Truyện Duyên Sinh của tác giả Vô Lệ Công Tử thuộc thể loại ngôn tình. Dù là lý do gì, sống trong hoàn cảnh nào, mỗi người đều muốn tìm kiếm cho mình một tình yêu vì nó mà tồn tại.

Người ta nói, mề có chín đuôi là đại biểu cho chín cái mạng của nó, mà một khi mất đi, ngay cả hồn phách cũng không thể lưu lại. Trái với mề, sinh mệnh của bướm tuy ngắn ngủi nhưng lại được ban cho luân hồi chuyển kiếp, không ngừng tái sinh. Rõ ràng là khác nhau như vậy nhưng cũng lại thật giống nhau, đều là vì tìm kiếm tình yêu mà tồn tại.

Cuộc sống của một phi tần, nhìn mặt người khác mà sống, cuộc sống thâm cung của nàng đầy bi ai. Sau khi chết, một lần nữa tái sinh trong một cơ thể khác. Cuộc đời của nàng sẽ thay đổi và sẽ nhìn thấy ánh sáng trong xã hội này hay không.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Duyên sinh

Ta vốn là phi tần của một bạo quân nổi tiếng hung tàn, mỗi ngày người đến ta đi đều là nhìn sắc mặt của người khác mà sống. Không thể không nói bước vào hậu cung giống như đang đánh canh bạc một ăn hai thua vậy, bởi vì người phải dùng chính sinh mệnh của mình mà giẫm đạp lên người khác để đoạt lấy tất cả.

Một năm bốn mùa cứ nối tiếp nhau qua đi, ta sống ở nơi này cũng hơn ba mươi năm mà chưa biết đến mặt rồng của vua tròn méo trông như thế nào? Xuất giá năm mươi lăm, đến khi bốn mươi xuân tàn liễu rũ. Liệu ai ở nơi này sẽ còn nhớ một người như ta đã từng tồn tại?

Ta cười nhạt nhìn rêu phong dựng tường, cảnh cũ không thay nhưng lòng người đã đổi.

Có lẽ ta tham lam cầu nhiều, chẳng phải yêu nhưng lại mong quân vương sẽ ghé mắt nhìn đến. Đây chuyện đời làm gì lại tốt đẹp như vậy, ta bắt quá chỉ là một trong số ba ngàn giai lệ không có cũng được kia, thân cô thế độc không người nâng đỡ, sống trong hậu cung bốn bức tường này so với người tội nghiệp còn muốn tội nghiệp hơn.

Một cánh trắng dập dờn theo làn gió rơi vào tiếng đàn ta buông thả, giờ tay đón lấy, hóa ra là một con bướm đã gãy mất cánh rồi.

Ta mỉm cười.

Ta chết cũng không có quá nhiều bất mãn, chính là khi vua băng hà mà được bồi táng chôn theo. Buồn cười ở điểm, khi sống thì ngày trông đêm trông lại trông không được, đến khi mất rồi thì ngay cả mặt ta cũng chẳng thêm buồn liếc.

Có lẽ trong tiềm thức ta luôn trông mong ngày này.

Rất cuộc, ta cũng được giải thoát rồi!

Sinh mệnh luân chuyển, lần này ta rơi vào tấm thân của một nam nhân.

Diêm Vương lão gia đối với ta cũng thật săn sóc, ta còn chưa ngây ngốc ở Địa Phủ được bao hôm thì đã đá ta lên cầu trực tiếp tống cho Mệnh Bà. Đối với sự nhiệt tình đến khó hiểu này, ta gật gù tỏ vẻ đã biết rồi lĩnh mệnh đi đầu thai chuyển kiếp.

Lúc bước qua cầu Nại Hà, thỉnh thoảng một đóa hoa bị ngăn từ đâu bay đến rồi rơi xuống chân ta. Còn chưa kịp cúi xuống nhặt lên thì một người khác đã thay ta làm vậy, chẳng nói chẳng rằng nhét hoa vào tay ta rồi xoay lưng bước tiếp cũng không quay đầu lại.

Ta ngây ra một lúc, loáng thoáng như nhìn thấy vạt áo của mình bào.

Đầu thai vào thân nam nên suy nghĩ cũng thay đổi, ta đời này ra sức phấn đấu làm giàu để về già mà được hưởng.

Chỉ tiếc...

Chắc, chỉ tiếc ông trời không muốn ta được sống dễ dàng!

Vất vả bốn ba bao năm vốn chỉ chờ đến ngày được hưởng, ai ngờ hạn hán xảy ra, nạn đói lan tràn khiến người ta bán cùng mà sinh cướp bóc, bản thân

ta cũng bị lưu lạc bán cho một hộ nhà giàu để làm nô.

Thật sự cũng quá thê thảm rồi!

Chủ nhân nhà này là một trung niên nam tử có bốn lão bà, vợ cả chết sớm dưới gối để lại hai người con một nam và một nữ, đó là còn chưa kể đến con của bà hai, bà ba, bà tư, bà năm,.. nếu tính sơ sơ chắc cũng phải lập được một đội đá xức cầu (bóng đá) có quân dự phòng.

Không phải ta ghen tị nhưng mà.. Hầy, chính là ta ghen tị đó! Ta sống đến từng tuổi này mà còn chưa có người kế thừa hương hỏa, mười tám đời tổ tiên nhà ta coi như đến đời thứ mười chín này mà tuyệt hậu. Không phải ta nói ngoa hay dậm điều thêm bớt, bởi vì ta chết một cách lãng nhách vì bị đánh ghen lắm.

Đi lấy củi mà cũng mắc tội thông dâm, đời này quả là còn bi kịch hơn so đời trước!

Ta ngồi bên cạnh Đá Tam Sinh, Phán Quan mấy lần tìm đến khuyên ta nên đi đầu thai mà không được, cuối cùng tức giận sai quỷ nha đến khiêng ta, chẳng qua là ta cố sống cố chết mà ăn dầm nằm dề ở đó.

Ta bữu môi.

Đùa! Thà là cô hồn dã quỷ còn hơn là người bị trù dập, đời nào cũng đang chờ êm đẹp thì lại chết một cách tréo ngoe. Ta mới không cần đầu thai đâu!

Chỉ là...

Diêm Vương đích thân ra trận, ta lần nữa lại đứng giữa cầu Nại Hà.

Nước sông rất trong, phản phát như chiếu luôn cái mong muốn được nhảy cầu của ta lúc này. Bên vai bất ngờ bị giữ lấy, đột nhiên ai đó kéo mạnh khiến cho ta đề luôn cả người nọ.

Bỗng nhận ra người phía sau là ai, ta lăm lăm mà trừng to mắt.

Không phải chứ lão gia, ta chết rồi mà người cũng không buông tha ta sao?

Phải, đây chính là người đã hô to khẩu hiệu “Bắt kẻ thông dâm” khiến cho cả làng chìm ta vào lồng heo - Vị lão gia cao cao tại thượng khiến cho đời ta tuyệt hậu.

Ta nghĩ lại rồi, ta không nên nhảy cầu, vẫn là nên đẩy tên này xuống đó trước.

Mà nguyên nhân quan trọng hơn khiến cho ta nhất định phải đẩy tên này đó là... Hừ, ai bảo hẳn chính là tên Hoàng thượng khiến cho ta phải bồi táng theo cùng!

Oan nghiệt, đúng là oan nghiệt! Ta tích đức mấy đời để trả hết cho tên quỷ đòi mạng này!

Ta rút cuộc cũng nhớ ra, nhưng mà quá chậm, phải chi lúc sống ta nhớ được mặt hắn thì đầu cần phải tận tâm tận lực mà trả bụng nước rút, cứ trực tiếp cho luôn một mối lửa và tất cả... Ha ha ha!

Ta chán phải nhìn mặt hắn, thế là lúc uống Mệ Bà thang ta giả vờ nuốt vào một ngụm rồi giữ khư khư trong mồm đợi tí phun. Hơi tò mò mà quay đầu lại, ta muốn xác định chắc chắn hắn đã uống Mệ Bà thang rồi quên sạch sành sanh chuyện chúng ta đã gặp nhau trên cầu Nại Hà và duyên nợ của mấy đời. Ai ngờ, ta suýt chút nữa thì hộc máu.

Tên... Tên kia thế nhưng lại chơi xấu mà học theo ta không nuốt?!!!!

Ta... Ta muốn mở miệng tố cáo hắn nhưng lại sợ nuốt phải Mệ Bà thang đành phải cắn tức mà quay đi, mang theo uất ức đầu thai một lần nữa!

Ta rút cuộc phải cảm thán, ông trời đúng là thích trêu người.

Ta với hắn sinh cùng cái bệnh viện!

Ta với hắn là hàng xóm sát vách nhau!!

Ta với hắn mười hai năm trời đều học cùng một lớp!!!

Ta với hắn thế nhưng lại trần trụi cùng nằm trên cái giường!!!!

Ta với hắn... Hu hu! Ta với hắn đẻ ra một đám nhóc con, từ nay, ta trở thành gà mẹ!!!!!!

Oan nghiệt, đúng là oan nghiệt mà!!!!!!

Ta mộng kiếp tựa như bướm trắng

Khi mệnh tàn là lúc duyên sinh.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.